

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 514/2010

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. decembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť O. D., B., zastúpeného advokátkou Mgr. K. B., P., pre namietané porušenie základného podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 26 ods. 1 a 5 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sž/4/2009 z 21. apríla 2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 S 225/2007 z 13. mája 2009 a takto

rozhodol:

Sťažnosť O. D. odmieta pre zjavnú neopodstatnenosť.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. júla 2010 doručená sťažnosť O. D., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou Mgr. K. B., P., pre namietané porušenie základného podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 26 ods. 1 a 5 ústavy rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) sp. zn. 5 Sž/4/2009 z 21. apríla 2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) sp. zn. 2 S 225/2007 z 13. mája 2009.

2. Zo sťažnosti a z priložených listinných dôkazov vyplýva, že sťažovateľ žiadosťou z 13. júla 2006 podanou na základe zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o

slobode informácií“) žiadal Úrad vlády Slovenskej republiky (ďalej len „úrad vlády“) o sprístupnenie zvukového záznamu z rokovania vlády Slovenskej republiky vedenej vtedajším predsedom vlády Robertom Ficom, ktoré sa uskutočnilo 4. júla 2006 o 22.15 h. Zároveň požiadal o poskytnutie prepisu zvukového záznamu, ak bol takýto prepis vyhotovený. Úrad vlády odpovedal na žiadosť o sprístupnenie informácie listom z 25. júla 2006 tak, že požadovanú informáciu odmietol sprístupniť. Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu úradu vlády rozklad. Úrad vlády 21. augusta 2006 rozklad odmietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

3. Sťažovateľ podal 24. októbra 2006 žalobu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 1 S 397/2006 z 29. marca 2007 žalobe vyhovel a napadnuté rozhodnutie úradu vlády z 25. júla 2006 zrušil a vec vrátil žalovanému úradu vlády na ďalšie konanie.

4. Úrad vlády vydal 13. júna 2007 rozhodnutie č. KVSÚ-49/2006, ktorým žiadosti o sprístupnenie informácie z 13. júla 2006 nevyhovel. Proti prvostupňovému rozhodnutiu úradu vlády podal sťažovateľ 2. júla 2007 rozklad. Vedúci úradu vlády rozhodnutím č. 1383/2007/KVÚV zo 16. júla 2007 rozklad zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Sťažovateľ následne podal žalobu o preskúmanie uvedených rozhodnutí úradu vlády a navrhol obe rozhodnutia zrušiť.

5. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 2 S 225/07 z 13. mája 2009 žalobu zamietol. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 S 225/07 z 13. mája 2009 odvolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 5 Sž/4/2009 z 21. apríla 2010 tak, že rozsudok prvostupňového súdu potvrdil. Sťažovateľ v sťažnosti tvrdí, že *„týmto rozsudkom NS SR porušil jeho právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy v spojitosti s právom na informácie podľa čl. 26 ods. 1 a 5 ústavy“*.

6. Zo sťažnosti vyplýva, že dôvodom namietaného porušenia označených práv je skutočnosť, že podľa sťažovateľa *„výklad pojmu informácia obsiahnutý v odôvodnení rozsudku NS SR je v zjavnom rozpore s Ústavou SR“*. Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd nerešpektoval jednoznačné znenie zákona o slobode informácií, z ktorého vyplýva, že informáciou sú aj celé dokumenty, a sťažovateľ tvrdí, že argumentácia najvyššieho súdu nie je konzistentná a zrozumiteľná. Sťažovateľ je toho názoru, že *„taký výklad zákona, ktorý umožňuje paušálne a kompletne utajenie celého záznamu z rokovania vlády (t. j. všetkých čiastkových informácií zachytených na tomto zázname, bez ohľadu na ich skutočnú povahu a potrebu ich utajovania), je v zjavnom rozpore s ústavným právom na informácie podľa čl. 26 Ústavy SR“*.

7. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy sťažovateľ uviedol, že *„Argumentácia NS SR je nejasná, nezrozumiteľná a často sklzáva do všeobecných a vágnych konštatovaní a úvah, pri ktorých nie je vôbec zrejmé, z akej právnej*

normy alebo prameňa práva vyplývajú. NS SR nielenže nedostatočne zdôvodnil svoje vlastné právne závery, ale sa takisto zrozumiteľne a logicky nevysporiadal s kľúčovými argumentmi sťažovateľa, ktoré boli pre riešenie konkrétnych právnych problémov podstatné a ktoré boli uvedené v jeho odvolaní. “ Sťažovateľ v tejto súvislosti poukazuje najmä na to, akým spôsobom sa najvyšší súd vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa vyjadrenou v odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového súdu, ktoré sa podľa jeho názoru neopieralo o ustanovenia zákona, ale iba o bližšie nepodložený „názor súdu“ o „zásade neverejnosti“. Sťažovateľ namieta, že najvyšší súd v rozsudku nereagoval na všetky rozhodujúce argumenty, ktoré uviedol v odvolaní, a namietal nesprávnosť argumentácie najvyššieho súdu z týchto dôvodov:

„1) názorom súdu ani názorom žalovaného správneho orgánu nemožno rozširovať dôvody obmedzenia prístupu k informáciám nad rámec stanovený zákonom, 2) neverejnosť rokovaní vlády nie je v zákone zadefinovaná tak, že by znemožňovala sprístupniť výstupy z rokovania vlády, vrátane zvukových záznamov, 3) neverejnosť rokovaní vlády nebola v čase rokovania vlády, ktorého sa žiadosť o informácie týkala, ani v čase, keď odvolateľ o sprístupnenie zvukového záznamu z rokovania vlády požiadal, zakotvená v zákone. “

8. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa O. D. na súdnu ochranu a na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 a podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na informácie podľa čl. 26 ods. 1 a podľa čl. 26 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky boli porušené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 21. apríla 2010 sp. zn. 5 Sži/4/2009, ktorým bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 13. mája 2009, č. k. 2 S 225/2007-56.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 21. apríla 2010 sp. zn. 5 Sži/4/2009 sa zrušuje.

O. D. sa priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 1 Euro, ktoré mu je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

O. D. sa priznáva náhrada trov konania a právneho zastúpenia, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť na účet jeho právnej zástupkyne Mgr. K. B. do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto nálezu. “

II.

1. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

2. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej

zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

3. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

4. Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

5. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. Podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa návrh neodložil alebo neodmietol, prijme sa na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

7. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

8. Podľa čl. 26 ods. 1 ústavy sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

9. Podľa čl. 26 ods. 4 ústavy slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

10. Podľa čl. 26 ods. 5 ústavy orgány verejnej moci majú povinnosť primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti v štátnom jazyku. Podmienky a spôsob vykonania ustanoví zákon.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

12. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený

rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

III.

1. Podstata námietok sťažovateľa spočíva v tvrdení, že namietaný rozsudok najvyššieho súdu je arbitrárny, keďže je založený na takej interpretácii pojmov „informácia“ a „neverejný rokovaní vlády“, ktoré nie sú v súlade s ústavou, a tiež z dôvodu, že najvyšší súd sa v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal so všetkými argumentmi sťažovateľa, ktoré uviedol v odvolaní proti rozsudku krajského súdu. Sťažovateľ namieta, že rozsudkom najvyššieho súdu v spojení s rozsudkom prvostupňového súdu boli porušené jeho práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 26 ods. 1 a 5 ústavy.

2. Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné uviesť, že preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj IV. ÚS 43/04). Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľné a logicky odôvodnené.

3. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (podobne IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05).

4. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je to, aby účastník konania bol v akomkoľvek konaní pred všeobecným súdom úspešný vrátane odvolacieho konania či konania o dovolaní. Z

toho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania (I. ÚS 226/2010).

5. Ústavný súd sa venoval preskúmaniu napadnutého rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sži/4/2009 z 21. apríla 2010 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 S 225/2007 z 13. mája 2009.

6. Rozsudok krajského súdu sp. zn. 2 S 225/2007 z 13. mája 2009 bol založený predovšetkým na ustanovení čl. 26 ústavy, § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a § 3 ods. 1 a 3, § 2 ods. 1, § 12 a § 9 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobode informácií“) a na takom výklade, podľa ktorého neverejnosť rokovaní vlády neznamena len to, že sa na rokovaní vlády nesmie zúčastniť nepovolaná osoba, ale taktiež obmedzenie možnosti rozširovania záznamov z týchto rokovaní akoukoľvek formou. Zverejnenie zvukového záznamu z rokovania vlády by podľa názoru prvostupňového súdu znamenalo prelomenie zásady neverejnosti, ktoré sa vo vzťahu k rokovaniu vlády uplatňuje. Prvostupňový súd tiež uviedol, že v čase podania žiadosti o sprístupnenie informácie neexistovala zákonná norma zakotvujúca neverejnosť rokovaní vlády, ale v čase rozhodovania správnych orgánov už bola účinná novela zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 575/2001 Z. z.“) zákonom č. 103/2007 Z. z., ktorý doplnil ustanovenie § 1 tohto zákona, podľa ktorého sú schôdze vlády neverejné. Podľa názoru prvostupňového súdu, ak nemožno sprístupniť zvukový záznam z rokovania vlády z dôvodu, že toto rokovanie je neverejné, nemožno sprístupniť ani prepis takéhoto zvukového záznamu.

7. Najvyšší súd na základe podaného odvolania sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 5 Sži/4/2009 z 21. apríla 2010 potvrdil rozsudok krajského súdu sp. zn. 2 S 225/2007 z 13. mája 2009. Najvyšší súd interpretáciu pojmu „informácia“ uzavrel konštatovaním, že informáciou nie je nevyhnutne aj poskytovanie rôznych dokumentov a ich kópií o právnych úkonoch či o rokovaní, ktoré sú súhrnom množstva údajov prípadne aj dohôd rôznej povahy, požívajúcich rôznu ochranu, a to tretím osobám, ktoré nie sú subjektmi právnych vzťahov založených uvedenými úkonmi a ktorých sa tieto dokumenty priamo osobne nedotýkajú. Konštatoval, že žiadosť o poskytnutie zvukového záznamu z rokovania vlády, prípadne aj jeho prepisu prekračuje rámec žiadosti o sprístupnenie informácie v zmysle zákona o slobode informácií a jej neposkytnutie nemôže predstavovať negatívny zásah do práva žalobcu na informácie. Najvyšší súd uviedol, že aj extenzívny výklad zákona o slobode informácií má svoje medze a neznamena, že povinné osoby musia zverejňovať úplne všetko. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že neverejnosť rokovaní vlády nebola v čase rokovania vlády, ktorého sa žiadosť týkala, ani v čase, keď sťažovateľ požiadal o záznam, zakotvená v zákone, najvyšší súd poukázal na ustanovenie § 22 zákona o slobode informácií v spojení s § 46 zákona

č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v platnom znení s tým, že ak nie je v zákone ustanovené inak, ak sa v priebehu správneho konania zmení právna úprava, začaté správne konanie sa dokončí podľa novej právnej úpravy. Podľa názoru najvyššieho súdu preto po zrušení vecí (súdom, odvolacím orgánom) prvostupňový správny orgán rozhodne podľa práva platného v čase, keď o veci znovu rozhoduje.

8. V posudzovanom prípade sťažnosťou napadnutého rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 5 SŽi/4/2009 z 21. apríla 2010 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 S 225/2007 z 13. mája 2009 bolo úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa zistiť, či sú právne závery, o ktoré najvyšší súd oprel svoje rozhodnutie, zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňovateľné a neudržateľné. Na ten účel ústavný súd preskúmal odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok krajského súdu.

9. Ústava prostredníctvom práva na informácie vytvára tri skupiny informácií. Prvú predstavujú informácie, ktoré štátne orgány a orgány územnej samosprávy musia predložiť oprávneným osobám. Druhú skupinu tvoria informácie, ktoré štátne orgány ani iné orgány verejnej moci nemusia predložiť oprávneným osobám, ale musia strpieť prístup k nim, ak oprávnené osoby uplatnia svoje právo na informácie. Tretiu skupinu informácií tvoria informácie, ktoré nemožno zverejniť, pretože ide o informácie podliehajúce úprave čl. 26 ods. 4 ústavy. Ústava neobmedzuje právo na informácie z hľadiska predmetu tohto práva, teda neustanovuje pozitívny výpočet informácií, ktoré oprávnená osoba môže vyhľadávať, prijímať a rozširovať, ani neurčuje negatívny výpočet informácií, ktoré nemožno vyhľadávať, prijímať a rozširovať. Predmetom práva na informácie môžu byť všetky informácie, pokiaľ nejde o informácie podliehajúce obmedzeniu čl. 26 ods. 4 ústavy (II. ÚS 10/99).

10. Ústavný súd vo svojej judikatúre zaujal stanovisko, že obsahom základného práva na prijímanie informácií nie je právo dostávať informácie podľa predstáv a očakávaní sťažovateľa (II. ÚS 184/03).

11. K námietke sťažovateľa, že sa najvyšší súd nevyjadril ku všetkým argumentom uvedeným v odvolaní, ústavný súd poznamenáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 157 ods. 2 OSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a výstižne vyloží, ktoré skutočnosti má preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval, prečo nevykonal i ďalšie dôkazy, a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil.

Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

12. Pokiaľ sťažovateľ namieta, že najvyšší súd sa nevysporiadal s jeho tvrdením, že „*názorom súdu ani názorom žalovaného správneho orgánu nemožno rozširovať dôvody obmedzenia prístupu k informáciám nad rámec stanovený zákonom*“, ústavný súd konštatuje, že z odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd vo svojej argumentácii vychádzal z ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, predovšetkým z ustanovenia § 1a prvej vety zákona č. 575/2001 Z. z., ktorým bola upravená neverejnosť rokovaní vlády.

13. Sťažovateľ tiež namietal, že „*neverejnosť rokovaní vlády nie je v zákone zadefinovaná tak, že by znemožňovala sprístupniť výstupy z rokovania vlády, vrátane zvukových záznamov*“. Neverejnosť rokovania vlády je ustanovená osobitnou právnou úpravou § 1a prvou vetou zákona č. 575/2001 Z. z. Zmyslom osobitnej úpravy zakotvujúcej neverejnosť rokovaní je vylúčiť verejnosť z tých rokovaní orgánov verejnej moci, keď by prítomnosť tretích osôb, resp. ich prístup k prerokovávaným skutočnostiam v plnom rozsahu mohla ohroziť plnenie povinností orgánov verejnej moci vyplývajúcich z právnych predpisov (najmä pri ochrane utajovaných skutočností, osobných údajov, obchodného tajomstva, práv a záujmov tretích osôb), pričom zabezpečenie ochrany týchto skutočností iným spôsobom by mohlo mať negatívny vplyv na rýchlosť a efektívnosť činnosti týchto orgánov. Požiadavka neverejnosti rokovaní orgánov v prípadoch, keď je to potrebné pre plnenie úloh pri výkone ich právomoci, je akceptovaná aj na úrovni inštitúcií Európskej únie, kde túto požiadavku upravuje nariadenie Európskeho parlamentu a Rady č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie. Ústavný súd sa stotožňuje s názorom, že v zásade by mali byť verejnosti prístupné všetky dokumenty orgánov, je však treba chrániť niektoré verejné a súkromné záujmy prostredníctvom výnimiek; orgány by mali mať možnosť chrániť svoje vnútorné konzultácie a porady tam, kde je to potrebné na zabezpečenie ich spôsobilosti uskutočňovať svoje úlohy.

14. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že v prípade neverejného rokovania nemôže dôjsť ku prijímaniu informácií akýmkoľvek spôsobom z takéhoto rokovaní vrátane technických prostriedkov a nemôže dôjsť ani ku rozširovaniu takýchto informácií (m. m. I. ÚS 57/00). Tým nie je dotknutá povinnosť vlády upravená zákonom o slobode informácií (§ 5 ods. 4 zákona o slobode informácií) zverejňovať určené dokumenty – texty materiálov (návrhy, správy, rozbor) predložené na rokovanie vlády a prijaté uznesenia.

15. Námietku sťažovateľa, že „*neverejnost' rokovaní vlády nebola v čase rokovania vlády, ktorého sa žiadosť o informácie týkala, ani v čase, keď odvolateľ o sprístupnenie zvukového záznamu z rokovania vlády požiadal, zakotvená v zákone*“, ústavný súd preskúmal s ohľadom na ustanovenie čl. 26 ods. 4 ústavy, ktorý upravuje ako rozhodujúcu podmienku zásahu do práva na informácie to, že zásah musí byť povolený zákonom. Ústavný súd skúmal existenciu zákonných obmedzení práva na informácie. Zákonná úprava neverejnosti rokovania úradu vlády bola zavedená už citovanou novelou zákona č. 575/2001 Z. z. uskutočnenou zákonom č. 103/2007 Z. z. s účinnou od 1. apríla 2007, t. j. v čase vydania napadnutých rozhodnutí úradu vlády ako správneho orgánu (KVSÚ-49/2006 z 13. júna 2007 a č. 1383/2007/KVÚV zo 16. júla 2007) bola neverejnost' rokovania explicitne upravená zákonom.

16. Ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je svojvoľné a obsahuje jasné a zrozumiteľné dôvody, ktoré ho viedli k odmietnutiu odvolania sťažovateľa, a podrobne sa zaoberal aj sťažovateľom namietanými argumentmi proti napadnutému rozsudku krajského súdu. V rozhodnutí odvolacieho súdu sú uvedené skutkové okolnosti veci a odôvodnené závery týkajúce sa právneho posúdenia veci. Ústavný súd poukazuje na skutočnosti uvedené v rozsudku odvolacieho súdu sp. zn. 5 SŽi/4/2009 z 21. apríla 2010, a to predovšetkým na skutočnosť, že rokovanie vlády je neverejné.

17. Odvolací súd sa s námietkami sťažovateľa ústavne súladným spôsobom vysporiadal. Na základe už uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že materiálne právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a podľa čl. 26 ods. 1 a 5 ústavy rozhodnutím odvolacieho súdu v predmetnej veci nemohlo byť označeným rozsudkom odvolacieho súdu porušené.

18. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľa po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

19. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, o ďalších nárokoch sťažovateľa ústavný súd nerozhodoval.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. decembra 2010